

Fredens massebord

Revolusjoner skaper ikke lykkeland, og Stalin var ingen helt, men dagens skjøre fred er definitivt ikke det beste.

«FRED ER ei det beste, men at man
noget vil» er et utsagn jeg alltid ha hatt
sterk sans for, men jeg ser nå at KKs
kulturedaktør Eivind Røssaak har gitt
Bjørnsons ord en ny mening som jeg
desverre ikke kan stå inne for. Røssaak
kan fortelle at bare 40 av 160 millioner
drap i vår tid har skjedd som et resultat
av krigshandlinger, noe som ifølge hans
allmenne tallogikk ikke kan lede til an-
net enn en konklusjon som sier at fred ei
er det beste, krigen tar jo langt færre
liv. Han påviser nemlig i sin kommentar
til iordagens Klassekampen at det å
v revolusjonær og å slåss for sosia-
lisme er et dødt dødt prosjekt som bare
kan føre til massemord. Gjennom ma-
gisk bruk av statistikk viser han at der
er de kommunistiske regimene, særlig
representert ved Stalin og Mao som
har stått for massemord i størst omfang
i vår moderne historie, og at dette til-
oedd hart skjedd i freddstid. Mao alei-
pte ifølge Røssaak 38 millioner
mennesker, noe som skal få meg til å
revurdere såvel RVs program som
Klassekampens formålsparagraf, da
begge deler synes å være revolusjonæ-
re.

Jeg har ikke tenkt å begynne en tallkrangel med vitenskapsmannen Røsaak. De 160 millioner fredspris er sikkert basert på CIA's offisielle «se så onde kommunister er»-statistikk, men dette gjør liten forskjell i debatten. Om det bare var 10 millioner som blei «drept» av Stahin eller Mao, gjør ikke dette masseutryddelser mindre bestialiske. Og det er ingen tvil om at drap og utryddelse har vært en del av styret i de landa som har kalt seg sosialistiske, noe som er et problem for den som kaller seg sosialist i dag, men sjølsagt var et enda større problem for dem som opplevde faenskapen. Likevel må det være mulig å forholde seg en del mer edruelig til virkeligheten en det Røsaak gjør.

Tallmagi

Jeg følger meg ikke ramma av Rossaaks angrep på Jan Myrdal og Gun Kessle. Jeg kan aldri få meg til å forsvare tanks som ruller over folk sin kamp, og i tilfelle Tien an Men klarte en samla norsk revolusjonær bevegelse å ta avstand fra det som skjedde. Heller ikke tallmagnen er farlig, den er bare en vulgar utgave av unnskyld uttrykket, borgerpressas evinnelige forvar av USA-imperialismen og seg sjøl. Det som er ille er at Rossaak på bakgrunn av et spinkelt tallmateriale og sin egen intellektuelle opphøydhed setter seg på sin bak og sier: ce' la vie til all verdens undertrykking. For han velger freden når han angriper de som vil forandre. Han velger kapitalismens stille massemed. Han spytter på arbeidsfolk sin kamp verden rundt, og sier «kamper for endring fører bare til Stalin» sett dere ned som meg. Menner Røss- saak at folk i Albania burde gi fra seg våpnene sine, si «dette fører bare til drap, la oss heller ta pisen og fattigdommen». En slik holdning ber folk om å fortsette å bare åket

videre, enten man er utsatt for Stalins
forfølgelse. Hitlers massedrap eller den
vestlige kapitalismens i denne sammen-
heng mer diskre og sofistikerte massu-
trydding av folk. En slik holdning ville
gitt Berlinmuren evig liv, og Romeriket
evige grenser.

Kapitalismen dreper
Kapitalismen dreper hver

Sånn har kapitalismen alltid vært. Det finnes ingen demokratisk og økonomisk framgang for verdens fattige folk.

blir fattigere for hver dag. Det nye er at kapitalismen ikke ser ut til å nøye seg med å holde 3/4 av verdens befolkning nede i en ekstrem nød, men fortsetter med å ødelegge sitt eget eksistensgrunnlag, miljøet. Utplyndring av naturressursene, ødeleggninga av atmosfæren blir større og større, og det er jakten på profitt som står i spissen for utbyttinga. Nå har ikke de såkalte sosialistiske statene så mye å vise til av miljøbevarende tiltak, men annens urett gjør ikke din egen til rett.

Revolutionen

De sosialistiske revolusjonene i Russland og Kina var tidlige forsøk på å stoppe den utviklingen som kapitalismen står for, og å gi folkeflertallet retten til sjøl å styre samfunnsutviklinga. Forsøka brakte med seg umiddelbare fordele, materiell og politisk til det store flertallet av befolkninga i disse landa, men kommunistene ga dem også politiske styresett som erstatta kapitalismen sitt økonomiske diktatur med et politisk diktatur, hvor enkeltmenneskers liv blei lite i «den store manns» regnestykke. I tillegg var verken Kina eller Russland rike og vellykka kapitalistiske land som Røssakka Norge, men tvert imot fattigslige bondestater med økonomisk og teknologisk tilbakeliegenhet. Folk der lettere av stult i slike land, noe som verken Mao, Stalin eller Rockefeller har det totale ansvaret for. Jeg synes sjøl ikke dette veier opp for de totalitære trekkka ved samfunnet, og det samfunnsystemet jeg slås for er ikke Stalins Sovjet eller Maos Kina, men et langt friere samfunn enn såvel dagens Norge som gårdsdagens øst-blokk. Men, et slikt samfunn kan ikke bygges uten at folk sjøl tar makta og styrer utviklinga i ei riktig lei. Denne erkjennelsen burde det ikke være vanskelig å komme fram til hvis man gadd å se opp fra skrivepulten og ut i verden et øyeblikk.

Kampen for det som er bedre, og folks evne og vilje til sjøl å ta makta handler om det samme, enten kampen står mot sovjetiske nysatser eller sosialdemokratiske broilers raseringer av levekåra. Jeg har på oppfordring fra Røssaak tenkt meg om ti ganger, og sier igjen. Revolusjon, folkets makto-

vertagelse er den eneste mulige løsning på undertrykkning og problemerne verden står ovenfor. Ikke fordi revolusjonen skaper lykkeland, og ikke fordi Stalin var en helt, men fordi dets skjorte fred definitivt ikke er det beste. Rossaaks fred dreper folk, og er verken Mao eller Stalin som står bak. Rossaaks fred er status quo på motorveien til helvete. Vårt privilegium er at vi sittende på et ojeberg, i et av skjermte lite land på toppen av kloden kan velge om vi vil jenne lukta av det helvete, eller om vi heller lar sansene våre døyes av vår fornemme kultur fine vin. Rossaak har tydeligvis valgt. Men er det virkelig fred du vil ha? Rossaak framfor enhver rettferdig krige.

ASLAK SIRA MYH
leder i

Revolu- sjonsdebatt

Eivind Røssaaks «Kulteruke»-artikkel i Klassekampen 15. mars (om blant annet Kina, Jan Myrdal og revolusjon) har skapt debatt. Enkelte har spurt om Røssaaks syn er et «redaksjonelt standpunkt». Det er det sjalagsat ikke

Røssaaks artikkel var signert av ham og står naturligvis for hans regning. Avisas redaksjonelle standpunkter kommer til uttrykk på lederplass og i avisas helhetlige profil.

Vi har mottatt flere innlegg som følger opp debatten og trykker i dag to av dem.

PAUL BJERKI
Ansvarlig redaktør
i Klassekampen

Verdens verstinger

EIVIND Røssaak har et innlegg i KK 13.3.: «Ukas versting», som får meg til å tenke på et spørsmål med undring: Kan dette være et forsvarssjønens linje? Røssaaks filosofisk-politiske betraktninger er utløst av Jan Myrdals uttalelse i KK 13.3., der han forsvarer massakren på Den Himmelske Freds Plass i 1989, hvor 1500 demonstranter skal være drept av kinesiske myndigheter, politi og militære. Jeg skal avholde meg fra å gå inn på eller ta stilling til Myrdals forsvar for bruk av militær vold i dette tilfellet. Jeg vil heller gripe fatt i kulturredaktørens assosiasjoner i forbindelse med Myrdals uttalelse. De er like så avslørende. Røssaaks historiske virkelighetsbilde er tydelig formet av den kalde krigen og seierherrenes framstilling av dette århundres dramatiske historie. Og seierherrene befinner seg i Vesten, dvs vest-Europa og Nord-Amerika, det vil igjen si: de tidligere kolonimaktene, nå integrert i Nato, EU, G 7 osv, kort sagt de globale maktbærene.

For å komme fram til riktig facit angående skyldspørsmålet for dette århundres tragiske historie, må konklusjonen innebære fordømmelse av kommunismen og aksept for kapitalismen. Til dette har man brukt tallmagien og har talt millioner av enkeltmennesker, ofre/lik, gjennom hele århundret og er kommet til at 160 millioner mennesker i

verden er drept i fredstid (massakrert av egne regimer) mens 40 millioner er drept i krig. Bortsett fra de 35 millioner kinesere i denne statistikken som skal være ofre for Maos regime, må alle disse andre millionene være fremkommet ved telling av europeere, både i vest og øst – helt fra 1900 til 1997 (?). Det eneste europeiske landet som er med i denne forbyrsterstatistikken er selvfølgelig Nazi-Tyskland.

Ser ikke kulturredaktøren en liten blindgate her? Nei, tvert imot, han kommer til samme konklusjon som seierherrene fra den kalde krigen. Med en statistikers skarpe blikk og uten skrupler siterer han noe han har plukket opp fra «seriøse vestlige analyser og statistikker», som sier: «Fordeler man tallene på nasjoner blir det slik: Sovjetunionen 62 millioner drepte, Kina 35 millioner og Nazi-Tyskland 21 millioner. Fordeles tallene på politiske ledere blir det slik: Stalin 42 millioner, Mao 38 millioner og Hitler 21 millioner drepte... TALLENES tal er klar: totalitære eller kommunistiske regimer står bak de fleste masseutryddelsene.» (Dette ville Hans Fredrik Dahl og hans nazi-vennlige kollega, David Irving, velvilligst ha skrevet under på. Gefundenes Erresen. Snør du meg.)

Allerede her gjør kulturredaktøren sin første tabbe: han setter likhetstegn

mellom alle totalitære regimer og kommunistiske regimer. Sannheten er, hvis jeg skal bruke et så fint ord, at de fleste totalitære regimer i verden i dette århundret har ikke vært kommunistiske, men tvert imot anti-kommunistiske og kapitalistiske, og de har allid vært støttet av eller blitt opprettholdt ved hjelp av Vesten, dvs USA og vest-Europa. Hvor mange hundre millioner slike totalitære regimer har tatt livet av, både i krig og i «fred», se – det er ikke med i Røssaaks statistikk.

Først har du kolonimaktene som herjet til langt ut i 70-åra med den verste undertrykkelse som førte til utryddelse av millioner av mennesker i koloniene. Bare tenk på Namibia, hvor kolonimaktens Tyskland for første verdenskrig utryddet nærmere 80 prosent av befolkningen. Liknende eksempler på drap og massaker finner du både i Asia og Latin-Amerika, hvor det ene diktatur etter det andre ble holdt i live bl.a. ved hjelp av dollar og våpeneksport fra USA.

Så kom frigjøringskrigene i kolonierne, hvor Vesten og kapitalismen med leiesoldater og alle andre midler bekjempet folkenes frigjøringshærer og forlenget lidelsene og drepingen i det uendelige.

Derneft fikk vi neo-kapitalismen som byttet ut kolonimaktene med loka-

le diktatorer, «innsatt» av Vesten (slike som Mobuto, Idi Amin, Ky og Thieu, og mange mange flere.) Ofrene for disse regimene er heller ikke tatt med i statistikken som kultur-redaktøren klemmer seg til

I dag fortsetter massakrene med stadig nye ofre ved hjelp av markedsliberalismen og turbokapitalismen, styrt og dirigert av Verdensbanken, Det internasjonale Pengefond, G7 og de multinationale globale selskaper.

De største massakrene satt iscene av denne nye ideologien, den rå turbokapitalismen, foregår hver dag i den 3. verden uten at ofrene blir regnet med dette «tallmaterialet» som Røssaak opererer med. Han og vi vet at hver dag dør (drepes) ca. 40.000 barn av sult og sultsykdommer. WHO skriver dessuten i en rapport (juli 96) at «over 17 millioner (voksne) mennesker dør hvert år som følge av smittsomme sykdommer som nesten alle kunne vært forebygget eller kureret for så lite som 6-7 kroner per person». Slike og liknende meldinger leser vi daglig mens Nato planlegger en utvidelse som vil koste opp til 200 milliarder kr. (Riktig nok over 12 år, men likevel!) Er ikke dette litt tankevekkende, selv for en kulturredaktør?

Hvis vi så ser på Røssaaks konklusjon i artikkelen «Likas værsting» om

skyldspørsmålet for dette århundres grusomheter, hvor han sier: «komunistiske regimer står bak de fleste menneskeutryddelser i vårt århundre», så må vel dette sies å være den groveste løg og propaganda som har vært uttalt i dette samme århundre. Vi kan heller ikke kommunismens forbytninger var gro og mange, men kapitalismens uhyrligheter overfor menneskeheten både i vårt og i de foregående århundrer er massive at vi finner ikke ord som er dekkende.

«drømme om det kommunistiske tu
nårsrike» er jeg tilbøyelig til å være
med RV-lederen når han sier at det
være revolusjonær er et naturlig
svar på den situasjonen som folk i N
ge og resten av verden står overfor.
Men Røssaak «blir ikke med på å se
verden overfor dette dilemmaet». A
hva er alternativet?

GRETHE HALDOR

DEBATT: Klassekampen har debattsider de fleste ukedager. Vi mottar svært gjerne innlegg. Vi ber om at innlegg blir sendt som e-post (adresse: sentralt@klassekampen.no), på diskett (alle formater) eller som vanlig brev. Telefaks bør unngås.